

zvláště snad připojením oné listiny k úřednímu paušálu, v červenci 1924 sestavenému; vše to z rozsudku patrné není, ač právě skutečností těmito i s ohledem na tříměsíční lhůtu promlčecí náležitá péče věnována býti musí. Nebylo proto Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu možno rozhodnouti ve věci samé a bylo podle Šu 288 čís. 3 tr. ř. rozsudek zrušiti a nalézacímu soudu naříditi, by po zjištění těchto okolností znovu rozhodl.

Čís. 1894.

Předpis Šu 15 tr. ř. nelze rozšiřovati na zrušovací soud z důvodu všeobecného práva dohlédacího.

Ustanovení Šu 92 čís. pat. ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák. je nahrazeno ustanovením Šu 77 zákona o organizaci soudů ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák.

Toto ustanovení má za účel, by nejvyšší soud vytýkal poklesky, zjištěné při vykonávání úřadu soudcovského.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, N I 18/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání stížnost S-e do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 9. ledna 1925.

Důvody:

Podle Šu 4 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 5 sb. z. a n. rozhoduje nejvyšší soud jako soud zrušovací v případech, řádem trestním a vedlejšími zákony mu přikázaných. Činnost nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího jest stanovena Šem 16 tr. ř., který předpisuje, že je povolán rozhodovati o zmatečných stížnostech podle tr. ř. přípustných. Pokud mimo to je povolán rozhodovati v jiných případech, stanoví se v trestním řádu výčetmo (§§y 33, 54, 63, 64, 74, 341, 362, 364, 410, 411 a 427 tr. ř.), po případě, pokud je to ve zvláštních zákonech výslovně stanoveno. K takovým případům případ, o němž tu jde, nenáleží. Š 16 tr. ř. nemluví o dohlédacím právu zrušovacího soudu a Š 15 tr. ř. obmezuje se všeobecně na soudy druhé stolice; rozšiřovati jeho předpis na soud zrušovací z důvodů všeobecného práva dohlédacího nelze. Stížnost neprávem se dovolává ustanovení Šu 92 čís. pat. ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák. Ustanovení to je nahrazeno Šem 77 nyní platného zákona o org. soudů ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák. Toto ustanovení má za účel, by nejvyšší soud, zjistí-li, vykonáváje svůj úřad soudcovský, nějaké poklesky soudu první nebo druhé stolice, je vytkl a o tom ministru spravedlnosti sdělení učinil. Jedná se tu tedy pouze o vytýkání poklesků zjištěných při vykonávání úřadu soudcovského, t. j. pokud nejvyšší soud, ať ve věcech civilních nebo trestních, je povolán podle zákona ve věcech těch rozhodovati. O takový případ tu však nejde; stížnost dovolává se příměho rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, k němuž tento, jak shora bylo prokázáno, povolán není. Bylo tudíž dohlédací stížnost jako nepřipustnou odmítnouti.